

[Arnth Jensen.]

Ministeren og Flertalspartierne til dog i det mindste at slette Maksimumsgrænsen i Forslaget, og de understreger tillige, at den Begrundelse, Ministeren brugte over for vore Krav om at stille større Beløb til Raadighed, at man først maatte se, hvordan dette her vilde virke, og saa indsamle Materiale, der kunde bevise, at der tiltrængtes mere, at den ikke var berettiget, for Ministeren har Materialet lige for Haanden, der med Tydelighed fastslaar Forslagets Utilstrækkelighed til at underbygge den Tale, Ministeren ellers fører, og til at indfri de berettigede Forventninger, der kunde stilles til de Ord. Men Nøglen er jo drejet om foreløbig, til dette Formaal ydes der ikke flere Kontanter, og selv om dansk Landboudom ogsaa fremtidig hører gode og smukke Ord om den Omhu, man nærer for dens Oplysning og Dygtiggørelse, kan den fremdeles sande det gamle Ord: Den Hest, der plejer for Havren, faar mindst af den.

Jeg vil dog ikke undlade at henlede den højtærede Ministers — jeg maa maaske tilføje: det radikale Partis Medlemmers — Opmærksomhed paa den Udtalelse, som Forstander Skriver, Glamsbjerg, ifølge Referat i „Fyns Tidende“ for 31. Marts d. A. fremsatte ved sin Skoleafslutning:

„Hvis man mener noget med Kravet om Ungdommens Dygtiggørelse, maa de nødvendige Midler stilles til Raadighed.“ Vi fra vor Side mener det samme, og netop ud fra det Synspunkt — og ikke for at drive Overbudspolitik, som den højtærede Minister og hans Presse saa gerne synes at ville lægge i det — forelagde vi vort selvstændige Lovforslag, som vi nu igen stiller som Ændringsforslag Nr. 2. Da jeg ved første Behandling gjorde udførligt Rede for dette, skal jeg ikke i Dag gentage, hvad jeg dengang sagde, men blot slaa fast, at hverken ved første Behandling eller i Udvalget har man kunnet anføre saglige Begrundelser mod Forslaget eller dets Berettigelse. Jeg anbefaler derfor trygt dette Forslag til det høje Tings Medlemmer, og selv om det i Dag stemmes ned, vil dets berettigede Krav atter og atter med større og større Styrke blive fremført, ogsaa af Landboudommen selv.

Ændringsforslag Nr. 1 tilsigter at gøre Vilkaarene for nyoprettede Skoler lempeligere, end de er efter den nugældende Lov. Under Arbejdet med min Ordførertale er jeg kommet til at tænke paa, at det er muligt, at den første Del af Ændringsforslaget ikke er nødvendig, ja, endog kan blive en Skærpelse. Hvis det er Tilfældet,

er det ikke Mening, og i saa Fald ønsker jeg at tage denne Del af Ændringsforslaget tilbage; det afhænger af, hvordan man i Ministeriet fortolker § 1 i Loven af 1913. Hvis det skal forstaas saadan, at den Skole, der begynder f. Eks. Efteraaret 1938—39, først kan opnaa Anerkendelse efter Udgangen af Finansaaret 1940—41, saa er Forslaget paa sin Plads og vil blive fastholdt, men hvis man i Ministeriet fortolker Paragraffen saadan, at den kan opnaa Anerkendelse allerede efter Udgangen af Finansaaret 1939—40, er det en Misforstaaelse, at det er stillet. Jeg udbeder mig den højtærede Ministers Udtalelse om dette Forhold. At det imidlertid ikke har været Mening, at skærpe Betingelserne for de nye Skolers Anerkendelse, men netop at lempe dem, fremgaar tydeligt af Ændringsforslagets sidste Del, der tilsigter at give saadanne Skoler Adgang til straks fra deres Start at modtage statsunderstøttede Elever i samme Forhold som de selvbetalende. At begynde en ny Skole er i Forvejen et ret risikabelt Initiativ at tage, og med de nuværende økonomiske Forhold i Landbruget er denne Risiko meget alvorligt skærpet. Da vi netop ønsker, ogsaa for Højskolernes egen Skyld, at unge, dygtige, initiativrige Mænd og Kvinder, der vil vove deres Penge og vie deres Kræfter til et Arbejde i Højskolens Tjeneste, ikke absolut skal være bundet til at begynde ved en af de alt bestaaende Skoler, men frit skal have Lov til at vælge den Virkeplads, de ønsker, saa ønsker vi gennem vort Forslag at række dem en hjælpende Haand.

Jeg beklager meget, at den Sympati for Forslaget, som vi til at begynde med syntes at kunne spore hos alle Partier i Udvalget, ikke har givet sig saadanne Udslag, at baade den højtærede Minister og Flertalspartierne har kunnet tiltræde det. Ganske vist bebuder Ministeren i Betænkningen, at han vil tage hele Spørgsmaalet om Reglerne for disse Skolers Anerkendelse op, men hvorfor vente? Er man klar over, at det er noget godt og rigtigt, hvorfor saa ikke straks gaa til Arbejdet? Disse Løfter om senere Overvejelse af Spørgsmaalene, som den højtærede Minister et Par Gange i denne Vinter er kommet ind paa, huer mig ikke rigtig. Ingen kender jo Dagen, før Solen gaar ned, og ingen kender vel heller, hvad der staar i den højtærede Statsministers Lommebog, før han selv lukker den op. Sæt nu, at der stod et andet Navn ved den højtærede Undervisningsministers Portefeuille — jeg siger ikke, der gør det, men det kunde jo ske —, hvad saa